

Brian Freeman

BRANDMERK

the house of books

Oorspronkelijke titel

The Bone House

Uitgave

Headline Publishing Group, Londen

Copyright © 2010 by Brian Freeman

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2012 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

AnneMarie Lodewijk

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer BNO, Amsterdam

Omslagfoto

Hollandse Hoogte/Arcangel Images Ltd

Foto auteur

Martin Hoffsten

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel,Best

ISBN 978 90 443 3253 7

D/2012/8899/20

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Zes jaar eerder

Glory Fischer lag met haar bruine ogen wijdopen op een matras op de grond, sloeg naar de muggen die op haar gezicht landden en luisterde naar de nachtvlinders die woest met hun vleugels tegen de hor sloegen. Haar huid glansde van het zweet. Haar klamme nachtpon plakte aan haar magere benen. Nagelbijtend wachtte ze tot het doodstil werd in huis. Om een uur 's nachts besloot ze dat het eindelijk veilig was om weg te sluipen, zoals ze dat ook de vorige vijf nachten had gedaan.

Niemand zou haar horen weggaan. Niemand zou haar horen terugkomen.

Haar moeder sliep in haar eentje in de slaapkamer aan de andere kant van de gang, met naast haar hoofdkussen een elektrische ventilator die haar gesnurk overstemde. Haar zusje Tresa, en Tresa's beste vriendin Jen, waren eindelijk ook in slaap gevallen. De twee meisjes waren lang opgebleven en hadden met harde stemmen verhalen uit een vampiertijdschrift nagespeeld. Het was een dinsdag midden in juli, en op tijd naar bed gaan omdat ze de volgende dag weer naar school moesten, daar was nog lang geen sprake van. Normaal gesproken had Glory er een hekel aan als Jen bleef slapen, omdat het kabaal van de meisjes aan de andere kant van de muur haar uit haar slaap hield. Vanavond kon

het haar niet schelen omdat ze toch wakker moest zien te blijven.

Jen woonde aan de overkant van de straat, maar Glory dacht niet dat het vriendinnetje van haar zusje wist wat er op de vliering van hun garage verstopt zat. Dat wist niemand. Jens moeder, Nettie, die tegenwoordig in een rolstoel zat en nauwelijks meer buiten kwam, wist het niet. Haar vader, Harris, die bijna altijd op de weg zat en voor zijn werk heel Wisconsin rondreisde, wist het niet. En ook Jens twee oudere broers niet. Vooral die niet. Als zij het hadden geweten, hadden ze vast iets gemeens gedaan, want dat waren ze. Gemene jongens.

Glory zat in kleermakerszit, met haar roze nachtpon opgetrokken tot boven haar knieën. De warme wind waaide onder de gordijnen door en verspreidde een geur van kersen, die in deze tijd van het jaar, geplet als spikkels rode verf, op de provinciale wegen lagen. Glory leunde naar voren, trok het onderste laatje van haar toilettafel open en zocht onder haar ondergoed naar wat ze daar na het avondeten had verstopt: een warm, nog niet geopend pak melk en een papieren zak vol verkruidelde chips, zonnebloemzaden, geprakte banaan en een hardgekookt ei.

Het tien jaar oude meisje stond op en stak haar blote voeten in haar gympen. Het was tijd om te gaan. Ze boog de kapotte hor van haar raam terug tot ze eerst haar ene been naar buiten kon steken en vervolgens het andere. Ze klemde de papieren zak tussen haar tanden en het pak melk onder haar arm. Ze sprong onhandig naar buiten en kwam anderhalve meter lager in het zand terecht. Haar mond opende zich in een harde *oef* en de zak viel open op de grond. Ze raapte hem op en keek erin. Er zat nog genoeg eten in.

Glory beet op haar lip en tuurde naar het woekerende onkruid in de tuin en naar het nabijgelegen bos. De wereld voelde groot en zij voelde zich klein. De maanloze hemel glinsterde van de sterren. De pijnbomen wiegden als reuzen en fluisterden elkaar toe. Ze verbeet haar angst en rende door het hoge gras. Ze hoopte dat als ze maar hard genoeg rende, de teken en esdoornkevers

die op de groene uitlopers zaten niet op haar zouden landen. Ze maaide met haar armen en haar lange haar golfde achter haar aan. Ze bereikte de onverharde weg, die geribbeld was van de tractorsporen, en bleef daar even staan uithijgen in de verstikkende warmte.

De landweg lag er verlaten bij. Geen auto's en geen straatverlichting, alleen een slingerende rij telefoonpalen, die de doorgezakte draden omhooghielden als springtouwen. Aan de overkant doemde het twee verdiepingen tellende huis op, beschut door de eikenbomen langs het lange tuinpad. Glory begon opnieuw te rennen, maar vertraagde nerveus haar tred naarmate ze dichterbij kwam. De afbladderende verf en de scheef hangende luiken bezorgden haar een angstig gevoel en telkens wanneer de wind opstak leek het huis te zuchten. Ze had haar moeder eens gevraagd of het spookte in het huis van de Bones. Haar moeder had haar op een vreemde manier aangekeken en gezegd dat er geen spoken en monsters bestonden, alleen ongelukkige mensen.

Glory sloop naar de garage, die midden in een grasveld stond. De zijdeur was afgesloten met een roestig hangslot. Ze wist waar meneer Bone de sleutel bewaarde, aan een haakje dat verstopt was onder de vensterbank. Ze maakte het hangslot open, hing de sleutel weer aan het haakje en opende de deur. Ze kreeg altijd een brok in haar keel wanneer ze naar binnen sloop. Ze pakte een zware zaklamp van de plank naast de deur en toen ze hem aanknipte en even met de batterijen rammelde, wierp hij moeizaam een zachte oranje gloed over de vloer. Ze zag muizenkeutels op de grond liggen. Vlak voor haar stond een pick-up met een smerig dekzeil over de laadbak geparkeerd. Achter in de garage voerde een houten ladder naar de vliering.

‘Ik ben het,’ riep ze zachtjes. ‘Ik ben er.’

Glory liep op haar tenen naar de ladder. De rottende sporten zakten door onder haar voeten en er prikten splinters in haar vingers. Drie meter boven de grond, kroop ze naar het bed dat op de vliering stond en dat bedekt was met verfblikken en schim-

melige dekens. Ze zag spijkers door de dakspanten prikken en onder de dakrand een enorm papierachtig ding dat in werkelijkheid een wespennest was.

‘Hé,’ zei ze. ‘Waar zit je?’

Ze hoorde het gekras van nageltjes en een zacht gepiep. Toen ze haar zaklamp in de richting van het geluid draaide, zag ze de grote nieuwsgierige ogen van het poesje dat zich uit zijn schuilplaats tevoorschijn wong. Ze nam het diertje in haar armen en werd beloond met een knorrend gespin dat hard in haar oren klonk. De piekerige vacht van het poesje was bruin met zwart gestreept, als een tijger.

‘Kijk eens wat ik heb,’ zei Glory. Ze schonk melk in de deksel van een vieze glazen pot, gooide het eten uit het papieren zakje op de vloer en keek hoe het katje er hongerig op aanviel. Ze aaide zijn rug terwijl hij luidruchtig at, pakte hem toen met één hand op en zette hem bij de melk, waarvan hij dronk totdat zijn bekje vochtig en wit was. Toen hij klaar was, klauterde het poesje met wiebelige pootjes over haar blote benen. Zij zette hem terug op de vloer van de vliering. Terwijl Glory tevreden toekeek, sprong hij dwars door het schijnsel van de zaklamp en sloeg met zijn kleine voorpootjes naar een zwarte kever.

Glory ging zo op in de capriolen van het poesje, en ze liep zo over van liefde, dat ze niet meteen in de gaten had dat ze niet langer alleen was.

Opeens sloeg haar hart op hol in haar borst. Ze hoorde voetstappen op het grind voor de garage.

Glory hield haar adem in, bedekte het licht en deinsde terug van de rand van de vliering. *Niet binnenkomen, niet binnenkomen, niet binnenkomen*, bad ze in stilte, maar ze hoorde de klap van de metalen plaat op het deurslot toen onder haar de zijdeur openging. Er kwam iemand de garage binnen. Er bewoog zich daar iemand door het donker, als een geest, als een monster.

Ze klemde het poesje tegen zich aan en ging plat op een deken op de grond liggen. Het katje in haar armen kronkelde en mauw-

de. Ze probeerde het geluid te dempen door zijn kleine lijfje tegen haar borst te drukken, maar degene die onder haar liep hoorde iets onder de dakspanten en bleef staan. Even was het angstaanjagend stil en toen priemde er een lichtbundel door de donkere ruimte. Hij gleed als een zoeklicht langs de hoeken van de garage en volgde de muur van de vliering vlak boven haar hoofd. Op zoek naar haar, tussen de spinnenwebben.

Ze overwoog iets te roepen. Wie het ook was zou verbaasd zijn, maar zou erom lachen haar hier te vinden. Er was geen enkele reden om bang te zijn. Toch hield ze haar lippen stijf op elkaar. Ze wilde niet eens ademhalen. Het was midden in de nacht en er hoorde hier helemaal niemand te zijn.

Op de een of andere manier voelde Glory het in haar buik: hier gebeurde iets wat niet klopte.

Het licht ging uit. Onder zich hoorde ze een zware ademhaling toen de onbekende iets zwaars van de metalen schappen tilde. Ze hoorde een vreemd plofje van plastic en het sissen van lucht. Iets wat klonk als een flessendop stuiterde en rolde over de grond, en de indringer nam niet de moeite hem op te rapen. Terwijl Glory verstijfd van angst lag te luisteren, hoorde ze de buitendeur opengaan. Het slot rammelde en het werd weer stil in de garage. Het was voorbij. Ze was weer alleen.

Ze wachtte zonder te weten hoeveel tijd er verstreek. Ze had geen idee hoelang ze op de vliering had gelegen zonder te bewegen, niet wetend of de kust al veilig was om te ontsnappen. Uiteindelijk, toen ze insecten over haar blote benen voelde kruipen, greep ze met één hand het katje vast en klauterde achterstevoren de wiebelige ladder af. Het laatste eindje sprong ze omlaag en vervolgens liep ze voorzichtig, zonder iets te zien, in de richting van het raam zodat ze naar buiten kon kijken. Ze ontwaarde het donkere glas, dat uitkeek op de westelijke muur van het huis van de familie Bone. Het raam zat boven haar hoofd. Ze moest op haar tenen gaan staan om naar buiten te kunnen kijken.

Er zaten allemaal gaatjes in de ruit, van de hagel waarmee de

jongens Bone vaak liepen te schieten. Door de stervormige gaatjes kwam lucht naar binnen. Voordat ze haar hoofd boven de rand uit stak, rook ze een lucht die zowel weëig zoet als indringend was.

Benzine.

Een overstelpende, overspoelende geur van benzine.

Glory begreep het niet, maar door die smerige lucht wilde ze opeens wegrennen. Heel hard wegrennen, met het poesje veilig in haar armen. Naar huis rennen, naar haar bed. Maken dat ze hier wegkwam.

Ze gluurde boven het raamkozijn uit. Op het moment dat ze dat deed, moest ze haar hand voor haar mond slaan om niet te gillen. Aan de andere kant van het donkere glas, nog geen halve meter bij haar vandaan, stond een zwart silhouet. Ze kon het gezicht van de persoon niet zien, maar ze kneep haar ogen stijf dicht en bleef doodstil staan, alsof ze zichzelf onzichtbaar kon maken door een standbeeld te worden. Er dreven benzinedampen in haar neus en ze slikte om niet te hoeven hoesten. Toen er niemand op haar af kwam rennen, gluurde ze tussen haar oogleden door en waagde het erop nog een keer te kijken. De persoon bewoog zich niet. Ze hoorde een luide ademhaling, als van een hijgend dier. Nog voordat tot haar door kon dringen wat er gebeurde, zag ze de minuscule beweging van een hand, een stukje blote huid en toen een piepklein vlammetje ontstaan.

Een lucifer.

De hand vlijde zich er beschermend omheen en liet hem vallen. In een korte lichtflits, als een vallende ster, daalde de vlam af naar de aarde. Het was iets heel gewoons, iemand die een sigaret opstak en vervolgens met zijn voet de lucifer uittrapte.

Alleen was er geen sigaret.

Glory's wereld explodeerde. De vlam raakte de grond en onmiddellijk barstte er een kanonnade van vuur los, die het hele raam vulde en haar naar achteren wierp, alsof ze een stomp tegen haar borst had gekregen. Ze sloeg beschermend een hand

voor haar ogen en zag tussen haar vingers door hoe het vuur als een circusacrobaat met grote sprongen in de richting van het huis van de Bones bewoog. De vlammen snelden langs geblakerde, elkaar kruisende paden, likten begerig aan de muren en reikten steeds hoger. Binnen een paar tellen waren de vlammen overal en verteerden ze het geraamte van het huis alsof het om een paar droge takjes aanmaakhout in de haard ging. Ze rook brandend hout en hoorde knoesten knallen als knakkende knokkels. Door de ramen van het huis zag ze de gele gloed van de vlammen die er binnendrongen en algauw kon ze het huis helemaal niet meer zien; het verdween achter een kolom van rook en vuur. De hitte was zo intens en zo dichtbij dat haar handen en gezicht begonnen te schroeien. Ze deinsde naar achteren en kokhalsde toen giftige dampen door het raam naar binnen dreven en de garage vulden.

Huilend en hoestend rende Glory naar de deur, maar die was afgesloten. Aan de buitenkant. De rammelende scharnieren weigerden in beweging te komen. Toen ze de deurknop aanraakte, verbrandde ze haar vingers aan het hete metaal en ze gilte het uit.

In de garage was het nu zo licht dat het wel dag leek, maar de witte damp die zich verzamelde was net zo ondoordringbaar als de duisternis. Glory rende bij de vlammen vandaan naar de grote deur. Ze trok en rukte aan de deurkruk, maar kreeg er geen beweging in. Ze kreeg nu bijna geen lucht meer. De rook drong in haar ogen en longen. Ze zakte op haar knieën en huilde toen een oranje draak zich door de muur heen vrat en de garage zelf begon te verslinden. Het geluid was hard en beangstigend, een gebrul, een gesis, erger dan wat voor monster ze zich ooit had kunnen voorstellen.

Glory kroop steeds verder naar achteren en haalde haar knieën open aan de vloer tot ze bloedden. Ze kroop tot in de verste uithoek van de garage en toen ze niet verder kon, maakte ze zich zo klein mogelijk. Ze klemde het poesje tegen haar wang, kuste het snoetje keer op keer en fluisterde in zijn oor: ‘Lieverdje, lieverd-

je, lieverdje.' Ze deed haar ogen dicht toen het vuur boven haar aanzwol en als een spuwende duivel zijn boosaardige tong naar haar uitstak.

Ze bad zoals haar vader haar had leren bidden voordat hij stierf.

Ze bad dat God haar in Zijn armen zou optillen en haar thuis zou brengen, waar ze wakker zou worden op de matras op de vloer van haar slaapkamer. De klamme nacht zou weer stil zijn, de muggen zouden in haar oren zoemen en het poesje zou spinnend in haar armen liggen.

Ze bad.

Zelfs toen een deel van de muur in een waterval van vonken en brokstukken om haar heen instortte en een gapend gat vormde waardoor zij kon ontsnappen, bleef Glory bidden.

Zelfs toen ze over een spoor van gloeiend as wegkroop naar de veiligheid van het gras, het katje nog steeds tegen haar borst geklemd, bleef ze bidden.

Ze drukte haar handen tegen haar oren, maar kon zich niet beschermen tegen het afschuwelijke geluid. Boven het geraas van het vuur uit, hoorde ze de wanhopige kreten van de stervende mensen in het huis van de familie Bone, en in haar machteloosheid bad ze dat God zou maken dat deze nacht niet echt was. Dat hij voor altijd zou verdwijnen. Dat hij uit haar geheugen gewist zou worden en dat zij alles zou vergeten, zelfs in haar ergste nachtmerries.

Alstublieft, God, laat me alles vergeten, bad Glory.

Alles vergeten.

Alles vergeten.

Deel I

DE POORT VAN DE DOOD

1

Het meisje in de bikini draaide een pirouette op het natte zand.

Ze stond honderd meter bij hem vandaan, en het enige wat Mark Bradley kon zien was de glans van haar naakte huid in het maanlicht. Ze danste als een waternimf, met haar hoofd in haar nek, zodat haar haren achter haar aan golfd. Ze hield haar armen gespreid als vleugels. Het donkere water van de Golf was zo kalm als glas en er waren nauwelijks golven. Het meisje plonsde en sprong door de branding, en af en toe rende ze wat verder het warme water in tot het tot aan haar knieën kwam.

Hij hoorde haar zachtjes zingen. Ze had een lief stemmetje, al zong ze niet helemaal zuiver. Hij herkende het nummer, dat hij als tiener op zijn walkman had gespeeld wanneer hij door Grant Park liep te joggen, in het centrum van Chicago. Voor het meisje op het strand moest het nummer een gouwe ouwe zijn, iets van haar moeders generatie. Hij hoorde haar steeds opnieuw het refrein zingen.

Het was Billy Joels 'We Didn't Start the Fire'.

Naarmate hij het meisje op het strand dichterbij kwam, kon Mark een gevoel van bewondering niet onderdrukken. Haar lichaam was volgroeid, wat nog werd benadrukt door de dunne koordjes van de rode bikini, maar ze had nog steeds de slungelige gang van een puber, een en al armen en benen. Ze was meer meisje dan vrouw, met een kinderlijke argeloosheid over haar

naaktheid in het openbaar. Hij was nog te ver weg om haar gezicht te kunnen zien, maar hij vroeg zich af of zijn vrouw Hilary haar kende. Hij nam aan dat ze een van de meisjes was die hadden meegedaan aan de danswedstrijd in het hotel en dat ze, nu de wedstrijd achter de rug was, voordat ze naar huis ging nog even van een paar slapeloze momenten op het strand genoot.

Mark kon ook niet slapen. Hij zag op tegen de terugkeer naar Wisconsin. De vakantie in Florida was een ontsnapping van een week geweest, maar nu zou hij de realiteit van zijn situatie thuis weer onder ogen moeten zien. Door anderen gemeden. Werkeloos. Kwaad. Hij en Hilary waren het onderwerp bijna het hele afgelopen jaar uit de weg gegaan, maar ze konden er niet veel langer meer omheen. Financieel zaten ze krap. Ze moesten de knoop doorhakken: blijven of weggaan. Hij wilde hun droom niet opgeven, maar hij ook had geen idee hoe hij de brokstukken van hun leven weer moest lijmen.

Dit was nooit de bedoeling geweest. Ze hadden Chicago ingeruild voor het landelijke Door County, omdat ze naar een rustiger leven hadden verlangd op een plek waar ze deel konden gaan uitmaken van een gemeenschap, en een gezin konden stichten. In plaats daarvan was het voor Mark op een nachtmerrie uitgelopen. Hij werd achtervolgd door achterdocht. Hij was gebrandmerkt met een vuurrode letter. De K van Kinderlokker. En dat allemaal vanwege Tresa Fischer.

Hij sloeg met een vuist in zijn handpalm. Soms werd hij overmand door woede. Tresa nam hij niets kwalijk; zij was gewoon een verliefd meisje. Maar de anderen – de docenten, de ouders, de politie, de schoolcommissie – zij hadden niet geluisterd naar zijn ontkenningen en geen spaan heel gelaten van zijn leven, ze hadden zijn carrière verwoest. Hij wilde wraak voor het onrecht. Hij wilde iemand pijn doen. Hij was geen gewelddadig man, maar af en toe vroeg hij zich af wat hij zou doen als hij het hoofd van de school zou tegenkomen in een verlaten park, waar niemand hen zou zien en waar niemand ooit zou weten wat hij had gedaan.

Mark bleef even staan op het strand. Hij deed zijn ogen dicht en ademde net zo lang diep in en uit tot zijn woede wegebde. De golven rolden af en aan en hij voelde het zand onder zijn voeten wegglijden. De rust van het water kalmeerde hem en dat was precies waarom hij hier was. Hij rook de zilte, vissige geur van de Golf. De zachte, vochtige lucht was heilzaam vergeleken met het koude weer thuis, waar het maart was en de temperatuur nog rond het vriespunt lag.

Hij had hier wel voor altijd willen blijven, maar dat kon nu eenmaal niet. Hij wist dat het tijd was om terug te gaan naar het hotel. Hilary was alleen, en wanneer ze wakker werd zou ze zich afvragen waar hij was. Toen hij de slaap niet had kunnen vatten was hij stilletjes uit bed geglipt. Hij had een zwembroek en een geel mouwloos T-shirt aangetrokken en was over het terras gelopen, dat regelrecht langs de palmbomen naar het vlakke zandstrand en het water leidde. De zee had zijn hoofd weer helder gemaakt, maar de opluchting was tijdelijk, zoals altijd. Er veranderde nooit iets. Alles werd alleen maar erger.

Mark hoorde de stem weer. 'We Didn't Start the Fire.'

Het tienermeisje in bikini kwam in zijn richting geslenterd. Ze had een wijnfles in haar hand en hij zag haar eruit drinken alsof het limonade was. Toen hij de slingerende bewegingen zag waarmee ze over het strand liep, beseftte hij dat ze dronken was. Ze was nog maar dertig meter van hem verwijderd, haar huid gebruid en vochtig. Ze plukte ongegeneerd aan haar bikinibroekje om het recht te trekken. Haar natte haar was voor haar gezicht gevallen en toen ze het wegduwde, ontmoetten hun ogen elkaar. Die van haar stonden verwilderd en wazig.

Hij wist wie zij was.

'O, verdomme,' mompelde hij binnensmonds.

Het was Glory Fischer. Tresa's zusje.

Instinctief keek Mark om zich heen over het strand. Ze waren alleen. Het was bijna drie uur 's nachts. Hij keek naar de toren van het hotel en in het handjevol kamers waar licht brandde zag hij

nergens een silhouet van iemand die naar buiten stond te kijken. Ondanks de maneschijn was het zo donker dat niemand hen hier kon zien. Hij vond het een rotidee dat hij er allereerst aan dacht zichzelf te beschermen, maar hij voelde zich schuldig en kwetsbaar, zo dicht in de buurt van een jong meisje. Vooral dit meisje.

Het duurde even voordat zij doorhad wie hij was, maar toen ze hem eenmaal herkende schonk ze hem een plagerig glimlachje. ‘Hoi,’ zei ze.

‘Hallo, Glory. Alles goed?’

Het meisje negeerde de vraag en neuriede zachtjes. ‘Ben je me hiernaartoe gevolgd?’ vroeg ze.

‘Jou gevolgd? Nee.’

‘Ik wil wedden van wel. Geeft niks, hoor.’

‘Hoe kom je aan die wijn?’ vroeg hij.

‘Wil je ook?’ Ze keek naar de fles en zag dat die leeg was. Toen ze hem omkeerde, vielen er een paar rode druppels op het zand. ‘Shit. Sorry.’

‘Jij hoort hier niet te zijn,’ zei hij. ‘Kom, dan breng ik je terug naar het hotel.’

Glory stak een vermanend vingertje naar hem op en ze wankelde even. ‘Daar zou Tresa niet blij mee zijn, denk je wel? Om jou en mij samen te zien. En Troy ook niet. Hij is zo gauw ja-loers. Als je het met me wilt doen, dan kunnen we het beter hier doen. Wil je dat?’

Mark kromp ineen van angst. Hij wist dat hij hier niet hoorde te zijn. Hij moest hier weg voordat het nog erger werd, voordat iemand hen samen zag.

‘Kom, laten we gaan,’ zei hij tegen Glory. ‘Ik wil niet dat je alleen op het strand bent. Dat is gevaarlijk. Je hebt gedronken.’

‘Wat is nou het probleem? Jij beschermt me toch zeker wel? Jij bent groot en sterk. Tegen jou beginnen ze niks.’

Hij wilde haar arm pakken, maar ze stapte bij hem vandaan. Geërgerd haalde hij een hand door zijn korte haar. ‘Ik laat je hier niet in je eentje achter,’ zei hij.

‘Dan moet je niet weggaan. Blijf gewoon hier. Ik vind het leuk om hier met jou te zijn.’

‘Het is heel laat. Je hoort in bed te liggen.’

Glory grinnikte en stak haar tong naar hem uit. ‘Zie je wel, ik wist wel dat je daar op uit was.’

‘Je bent dronken. Ik wil niet dat je iets overkomt.’

Ze begon weer te neuriën. Hetzelfde liedje van Billy Joel. ‘Tresa heeft je vrijdag gezien, wist je dat?’

‘Wat?’

‘Ze zag jou en Hilary in de zaal. Daarom klapte ze dicht. Ze was heel erg overstuur. Bij het idee dat jij er was kon ze zich niet meer concentreren.’

‘Niet winnen is niet het einde van de wereld.’

‘Weet ik.’ Glory leek er niet erg mee te zitten. Haar gezicht had een soort dronken helderheid, alsof ze haar ellende verdrong. ‘Hé, ik heb eens een gedicht gelezen waarin stond dat de wereld zou eindigen in vlammen.’

‘Robert Frost,’ zei hij.

‘Ken je dat? O ja, tuurlijk, leraar Engels.’ Ze keek hem aan alsof hij een kapot stuk speelgoed was. ‘Dat was je vroeger, be-doel ik. Tresa vond het heel erg wat er is gebeurd.’

‘Laten we gaan, Glory.’

‘Tresa had nooit verwacht dat ze zoiets zouden doen.’

‘We moeten nu echt terug naar het hotel.’ Hij stak zijn hand uit.

Glory nam zijn hand in die van haar, maar liet toen een vochtige arm om zijn middel glijden. Haar gezicht kwam tot aan zijn hals. Ze hief haar kin naar hem op. Haar adem rook naar alcohol en haar witte tanden waren donker van de wijn. ‘Kus me.’

Hij reikte naar achteren om zich los te maken. Hij keek weer over zijn schouder naar het hotel en kreeg een ongemakkelijk gevoel, alsof er vanuit de duisternis naar hem werd gekeken. Misschien werd hij wel op de proef gesteld.

‘Hou daarmee op.’

‘Tresa zegt dat je zachte lippen hebt,’ fluisterde Glory.

Mark trok haar handen van zijn lichaam. Toen stapte hij snel en onhandig naar achteren in het zand om zich van haar los te maken. Toen Glory haar armen naar hem uitstak, was hij te ver weg, zodat zij wankelde en op haar knieën zank. Haar sliertige bruine haar viel voor haar gezicht. Ze zag bleek en hij zag de desoriëntatie in haar ogen.

‘Gaaf het?’ vroeg hij.

Glory zei niets.

Hij hurkte voor haar neer. ‘Glory?’

Ze keek naar hem op. De tranen rolden over haar gezicht. Ze veegde met de rug van haar hand haar neus af. Op haar knieën, huilend, was ze opeens weer een mooi meisje dat de weg kwijt was. Een typische tiener met puistjes op haar voorhoofd. Een kind dat zich voordoet als volwassene. Hij stak zijn hand uit om haar schouder aan te raken, maar trok hem meteen weer terug, alsof haar huid in brand stond.

‘Wat is er?’ vroeg hij. ‘Waarom ben je hier helemaal alleen?’

‘Ik wil niet naar huis,’ zei ze.

‘Waarom niet?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Ik weet niet wat ik moet doen.’

Mark wilde verder vragen, maar beseftte dat hij zich mee liet sleuren in het leven en de problemen van dit meisje. Dat was altijd zijn zwakke plek geweest. Hij was iemand die problemen oploste.

‘Ik breng je terug naar het hotel,’ mompelde hij. Hij pakte haar bij de elleboog en hielp haar overeind. Haar benen leken van rubber en ze greep hem vast om haar evenwicht te bewaren. Ze klemde zich zo stevig vast aan zijn nek dat haar nagels in zijn huid stonden. Met een arm om haar middel leidde hij haar naar het droge zand, maar ze rukte zich los en huppelde op wankelende benen het water weer in. Er kleefde zand aan haar knieën en haar dijen. Ze stak haar armen naar hem uit.

‘Laten we gaan zwemmen,’ zei ze.

‘Ik dacht het niet.’

‘Even heel snel en dan gaan we.’

‘Nee.’

‘Ach, toe nou.’ Ze begon weer te flirten. Haar stemmingen veranderden als wolken voor de maan. ‘Ik bijt niet. Tenzij je dat lekker vindt.’

‘Kom het water uit,’ zei hij streng. ‘Je bent dronken. Straks gebeurt er wat.’

‘Volgens mij ben je bang voor me,’ zei ze. ‘Je verlangt naar me.’

‘Hou op met die spelletjes, Glory.’

‘Je vindt me te jong, maar dat ben ik niet.’

‘Hoe oud ben je nu helemaal, zestien?’

‘Nou en? Alles zit erop en eraan.’

Mark was niet gevoelig voor haar, maar hij herinnerde zich wat Hilary hem had verteld over het lesgeven aan tienermeisjes. *Je denkt dat het kinderen zijn. Dat zijn ze niet.* Hij wilde deze ontmoeting achter de rug hebben. Hij wilde dat hij nooit zijn bed uit was gegaan om een strandwandeling te maken. Dit kon niet goed gaan.

‘Je mag best met vuur spelen,’ zei het meisje.

‘Ik ga weg.’

Glory strompelde het water uit. Ze rende naar hem toe en bleef druipend voor hem staan. Haar stem klonk opeens heel jong. ‘Niet weggaan.’

‘We gaan allebei naar binnen.’

‘Waarom wil je niet met me vrijen?’ vroeg ze. ‘Vanwege Tresa? Ik zal het haar niet vertellen.’

‘O, in godsnaam, Glory,’ mompelde hij geërgerd.

‘Ik ben geen maagd,’ ging ze verder. ‘Troy was niet eens de eerste. Weet je hoe de jongens op school me noemen? Mijn bijnaam? Ze noemen me Glory Glory Halleluja.’

‘Daar hoef je heus niet trots op te zijn,’ zei hij, voordat hij er erg in had. Hij wilde haar niet de les lezen of met haar in discussie gaan over haar seksualiteit. Het enige wat hij wilde was zich omdraaien en weggaan. De zaken begonnen uit de hand te lopen.

Hij zag haar naar de palmbomen achter hem kijken en kromp ineem. In de verwachting iemand naar hen te zien kijken, keek hij om. Als ze werden ontdekt zou het weer op hetzelfde uitdraaien als vorig jaar, dat wist hij zeker. Verdenkingen. Beschuldigingen. Kinderlokker, zouden ze zeggen. Als vanzelf begon hij manieren te bedenken om zijn gedrag te verklaren, om zich te verdedigen, terwijl hij helemaal niets verkeerd had gedaan.

Hij zag echter niemand. Ze waren alleen. Of toch niet?

‘Ik ga nu, Glory,’ zei hij weer.

‘Als je weggaat, vertel ik gewoon aan iedereen dat we toch seks hebben gehad,’ zei ze. ‘Wie denk jij dat ze zullen geloven? Als je blijft, kan het ons geheimpje blijven.’

Glory bracht haar armen naar haar rug. Hij begreep niet meteen wat ze deed, maar toen haar handen weer naar voren kwamen hadden ze de koordjes van haar bikinibovenstukje vast, die nu op haar heupen bungelden. Ze rukte aan de koordjes in haar nek, trok de knoop los, en schudde haar bovenlichaam, zodat het rode bovenstukje omlaag gleed en aan haar voeten viel. Met een ernstige, zelfverzekerde blik omvatte ze haar naakte borsten.

‘Niemand hoeft het te weten,’ fluisterde ze.